

Az erdei cirkusz

Borzas, a bronzöntő borz minden nagyobb munka után szabadságra küldte a segédjeit, és ő maga is kivett pár nap pihenőt. Ilyenkor céltalanul ógyelgett, figyelte az erdő életét. Olykor beszédbe elegyedett az erdőlakókkal.

Ezen a reggelen csupán szemlélődött.

Lesétált az erdő közepén fekvő tó partjára, ahol békagyerekek hancúroztak. A legerősebb békák, a varangyok vállukra vették az unkákat, az unkákat meg a levelibékákat, akik aztán szaltókkal meg csavarokkal leugráltak a földre, vagy átugráltak egy másik varangy vállán álló unkára.

- Hm, valamire nagyon emlékeztet ez a jelenet! - mélázott Borzas.

A partról bement a fák közé. Az egyik tölgyfa alsó ágán mókusgyerekek versenyeztek, melyikük tud több makkot feldobni egymás után a levegőbe az egyik mancsával, majd a másikkal elkapni, és újra feldobni. Nagyokat kacagtak, ha valamelyikük elejtett egy-egy makkot.

A fán feljebb pelegyerekek rajcsúroztak. Belekapaszkodtak egy-egy vékony ágba, és addig hintáztak, amíg kellő lendületet nem kaptak, aztán hopp, átugrottak egy másik ágra, majd vissza, bukfeneket hányva a levegőben.

- Hm, valamire nagyon emlékeztet ez is! - töprengött Borzas.

A fák árnyékából visszaballagott a tópartra. A nádasban szövőmadár fiókák játszottak.

A madárkák sáslevelekből fontak vékony köteleket, kifeszítették két egymástól távol lévő nádbúgára, és azon egyensúlyoztak, vékony ágat tartva keresztben a szárnyukkal.

- Nagyon, nagyon emlékeztet valamire!
- horkant fel, most már bosszúsan, Borzas. -
Elmegyek Medvenchez, hátha segít, hogy eszembe jusson.

Elindult barátjához, aki a barlangja előtt épp a bocsainak tartott bemutatót az erejéről. Hatalmas köveket emelt a feje fölé - egyre nagyobbakat -, majd elejtette. A bocsok tapsviharral jutalmazták apjuk produkcióját.

- Megvan! A cirkuszra emlékeztet, amit még kölyökkoromban láttam a városban, besurranva a cirkuszsátor ponyvája alatt. Medvenc! Csináljunk Kerekerdei Cirkuszt! Te leszel az erőművész! -
lelkendezett Borzas.

Medvenc értetlenül meredt Borzasra.
Még sosem járt cirkuszban, számára a „cirkusz” szó veszekedést, patáliát, ribilliót jelentett.

A szomszédos fán üldögélő, kotnyeles Bagoly, akit Borzas felvert szendergéséből, mérgesen huhogott.

- Cirkuszt szeretnél? Van elég cirkusz az erdőben már így is. Rigóné ma reggel hatalmas patáliát csapott, amikor észrevette, hogy Kakukkné be akarja csempészni tojásait a fészkébe. Mókus és Nyaktekercs egy odún vesztek össze, és

- Bagoly! Én igazi cirkuszra gondoltam!
A cirkuszsátorban akrobaták, zsonglőrök, légtornászok, kötél-táncosok és erőművészek lépnek fel.

Borzas részletesen elmesélte, milyen cirkuszba illő produkciókat látott erdei sétája során.

- A békák az akrobaták, a mókusok a zsonglőrök, a szövőmadarak a kötél-táncosok, a pelék a légtornászok, és te, Medvenc, te lehetnél az erőművész.

- Jaj, Borzas, megfájdult a fejem a sok új kifejezéstől! Kicsodák a mókusok, zúglőrök? A békák pedig abrakadabrák?

- Nem zúglőrök, hanem zsonglőrök, és nem abrakadabrák, hanem akrobaták. De jó, hogy említetted a varázsszót, „abrakadabra”, mert ez eszembe juttatta a bűvészeket. A bűvészek bámulatos gyorsasággal és ügyességgel tudnak dolgokat eltüntetni, majd elővarázsolni. Szerintem szarka egy kis gyakorlással remek bűvész lenne. Na, mit szóltok, csináljunk cirkuszt? Az erdő népe kicsit már unja a koncerteket. De a mi cirkuszunkban nem lesznek állatidomárok! Egyik állat sem parancsolgathat a másiknak.

- Remek ötlet! Nem jártam még cirkuszban, de most már emlékszem, hogy Elefánt egyszer régen mesélt róla, ő pár évig cirkuszi elefántként dolgozott. Tegnap kaptam tőle levelet, holnap érkezik Afrikából, ráadásul Csimpánz barátjával. A segítségükkel remek cirkuszt csinálunk. Boldogan vállalom az erőművész szerepét.

- Holnap gyönyörű súlyzókat öntök neked bronzból, ötvenkilóstól kétszáz kilósig, és majd úgy nyomhatod ki a fejed fölé, ahogy a köveket emeltesd - ajánlotta Borzas.

Az elhatározást másnap tett követte. Elefánt irányította a sátorépítést. A hódok remek póznákat és padokat faragtak, amikből Elefánt és Medvenc összeállította a sátor vázát és a nézőteret. A szövőlepkék könnyű sátorszövetet szőttek, a kötélzetet a szövőmadarak fonták, akik rögtön gyakorolni

kezdték a számukat. Vaddisznó túrta ki a homokot, Szű hozta a fűrészport, mert a cirkuszi porondot homok és fűrészpor keverékével kell borítani.

Borzas közben újra körbejárta az erdőt és felkérte szereplésre a békákat, mókusokat, peléket. Mindnyájan kötélnek álltak. Majd felkereste Szarkát, és addig kérlelte, míg az enyvescsőrű madár megígérte, hogy megtanul néhány bűvésztrükköt.

A sátor felállítása után még el kellett készíteni a kellékeket, a békáknak zsámolyokat, a peléknek trapézeket építettek. Aztán jöhettek a próbák. Nagytestű állatok a próbákra nem mehettek be, de néhány rovar bizony besettenkedett. Hamarosan követet küldtek Medvenchez.

- Polgármester Úr! Bekukkantottunk a cirkuszsátorba, és megállapítottuk, hogy nekünk ott minden túl nagy és túl messze van egymástól. Semmit sem látunk az előadásból. Szeretnénk magunknak egy minicirkuszt - zizegte Szitakötő, a rovarok követe. A bolhák népes családja épp Medvenc bundájában táborozott, egyikük előpattant.

- Szitakötő barátom! Nem szeretném, ha a bolhából elefántot csinálnátok, inkább gyorsan felajánlom, hogy alakítunk számotokra egy bolhacirkuszt, elsősorban ugrószámokkal. Jó lesz?

- Nagyszerű! - repesett Szitakötő. De még nála is jobban örült Medvenc, hogy végre megszabadul a bolháktól.

Következő vasárnap, az erdő népének nagy öröme, megtartották az első előadást a nagysátorban és az aprócska bolhacirkuszban is. Az előbbiben Elefánt volt a porondmester, ő konferálta fel a produkciókat. Csimpánz a számok közti szünetekben remek bohóctréfákkal

szórakoztatta a közönséget. Elefántot mászófalnak használta, hol „U” alakban meghajlított ormányán hintázott, hol a hátán csúszdázott, hol a farkán csüngött.

Medvencet először fel sem ismerte a közönség. Vörös színű overált hordott „Sámson, az erőművész” felirattal, szemét Zorró-álarc fedte. Csak akkor ismertek rá, amikor levette a kétlykú kendőt meghajlás közben.

A két cirkusz óriási sikert aratott, a közönség alig akarta abbahagyni mancsával, lábával, szárnyával, csápjával a tapsot.

Nemrég elmeséltem, hogy az erdőlakók miként ijesztették el Hétfőt, a hétfejű sárkányt. Éppen aznap, amikor az első cirkuszi előadások zajlottak, a sárkány visszamerészkedett a Kerekerdő fölé, hogy terepszemlét tartson. Arra volt kíváncsi, állnak-e még a vízágyúk. Nem látta, nem is láthatta, mert Medvencék - biztosra véve, hogy Hétfő örökre eltűnt - már rég szétszerelték és elcsomagolták. A hétfejű megkönnyebbült, és már azt tervezte, hogy azonnal követeli a jussát, amikor megpillantotta a hatalmas cirkuszi sátrat. Az összekötözött sátorrudak közepén kilógtak a sátorszövet fölé, és a sárkány bármerről közelített a sátorhoz, valamelyik rúd pontosan rácélt.

- Ajj, ez valami rakétakilövő állomás, amit a vízágyúk helyett építettek a fogadásomra! Jobb lesz, ha tényleg eltűnök innen örökre. Talán a Négyszögletűerdőben, vagy a Háromszögletűerdőben több szerencsével járok! - gondolta Hétfő, és kámforrá, de az is lehet, hogy kénporrá vált.

VARGA ZOLTÁN ZSOLT

